

YAVAŞ YAVAŞ ÖLENLER

Aydınlık Gazetesi, 30 Eylül 2014

Yıldırım Koç

Üye sayısı ve aidat geliri yüksek sendikalarımıza bir bakın.
Binaları nasıl? Yöneticilere verilen araçların markası ve modeli ne? Sendikacıların aylıkları ve hizmet ödenekleri ne düzeyde?
Şimdi de şu soruyu sorun?
Sendika, meslek hastalıklarıyla mücadele etmek için kaç tane hekim çalıştırıyor?
Sendika, iş kazalarıyla mücadele etmek için kaç tane iş güvenliği uzmanı çalıştırıyor?
Ortaya çıkan tablo bir felaket.

MESLEK HASTALIKLARI ÖNLENEBİLİR.

Geçenlerde bir hekim arkadaşımın meslek hastalıkları ve özellikle de silikozis (veya silikoz) hastalığıyla ilgili çok etkili bir sunumunu dinledim.

Anlattığına göre, meslek hastalıklarının yüzde 100'ü önlenilebilir. İş kazalarında önlenileme oranı yüzde 90 düzeyindeymiş.

Eğer Türkiye'yi tanımayan bir yabancıysanız veya Türkiye'nin gerçeklerinden habersiz bir yurttaşımızsanız, hemen Sosyal Güvenlik Kurumu'nun internet sitesine girer, SGK'nın istatistik yıllıklarından Türkiye'deki meslek hastalıklarına ilişkin verileri bulursunuz. Sonra da dersiniz ki, "Türkiye'de zaten meslek hastalıkları çok az; geçen yıl yalnızca 534 meslek hastalığı teşhis edilmiş; 17 milyon ücretliniz var; yalnızca 534 hasta. Durumunuz övgüye değer."

Ancak işin aslı başka.

Doktor arkadaşımın anlattığına göre, uluslararası standartlara bakıldığında, her 1000 işçi için her yıl ortaya çıkan meslek hastası sayısı 4 ile 12 arasında değişiyor.

Arkadaşım 10 milyon işçi kabul etmiş. Buna göre, meslek hastalıklarına karşı biraz önlem alınırsa, her yıl ortaya çıkan meslek hastası sayısı 40 bin ile 120 bin arasında değişiyor.

Bizdeki rakam 534.

Bunun anlamı şu: Türkiye'de her yıl, iyimser tahminle 39.500, kötümser tahminle 119.500 işçi meslek hastalığına tutuluyor; ancak bu kişiler bunun farkında değil. Ya da farkında, ancak çaresiz; işsizliğin arttığı, kriz tehlikesinin büyüdüğü koşullarda, kredi kartı borcunu ödeyebilmek için o kötü koşullarda çalışmaya devam etmekten başka çaresinin olmadığını düşünüyor.

Soma'da 13 Mayıs'taki büyük işçi katliamından sonra, canını kurtaran bir işçiye sormuşlardı, ocağa girer misin, diye. "Kredi kartı borcum var; mecburen gireceğim," diye yanıtlamıştı.

ÖLMEYİN, TAZMİNAT ALIN!

Meslek hastalığına yakalanan işçi, bu konuda hakkını aramaya kalktığında işten atılma tehlikesini yaşıyor. O zaman bir tercihle karşı karşıya kalıyor. İşsiz kalıp kredi kartı borcunu ödeyememek ve perişan olmak mı, patronun düzeltmeyeceği koşulları ve yavaş yavaş ölümü veya sakat kalmayı kabullenip, çalışmayı sürdürmek mi.

Halbuki bir üçüncü seçenek var. Meslek hastalığını uygun biçimde tespit ettiren ve işvereni aleyhine tazminat davası açan işçi, hem canını kurtarıyor, hem de bir-iki yıl içinde önemli miktarda tazminata kavuşuyor.

Patron da, böylesine büyük tazminatlar ödemek zorunda kaldığında, bir hesap yapıyor. Tazminat ödemek mi daha pahalı, işyerinde işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerini almak mı?

Genellikle önlem almak daha ucuza geliyor. Hakkını arayan işçi belki işinden oluyor, ama hem hiçbir zaman biriktiremeyeceği kadar büyük bir toplu paraya kavuşuyor, canını kurtarıyor ve ayrıca işe iade davası açıp ek bir tazminat daha alıyor; hem de işyerinde çalışmayı sürdürüp patrona karşı çıkmayı göze alamayan işçilerin koşullarını düzeltiyor.

İş kazaları hemen, meslek hastalıkları yavaş yavaş öldürüyor.

Yavaş yavaş ölmeyin; kendinize de, yakınlarınıza da acıyın.